

מכונת עתיקה

נעמי רון

אונטר, רונע

הוא בן 31, אקדמי בשטח הכלכלי, גרוש בלי, חיפאי, גבוה, מעל 1.80 מטר, נאה, ספורטיבי. הכי חשוב לו בחיים: שהיה אונטר, רונע, לא לדרוך במקום, להתפתח, להצליח. הוא בעניין קשר רציני עם בת 21 עד 28, יפה, רזה, מטופחת. מטופחת מאוד, בעצם, כי זה חשוב לו. המרחק בקילומטרים, הוא מרדף רדע לי, לא יהיה בעייה. אם הכל יהיה כליך בסדר, הוא כבר יגיע. שאלי אותי על מספר (02/88).

רינה, המרכזנית של איכילוב, סיפרה לי שמישהי שאלה אותה לא-מוזמן בטלפון, אפשר לקבל את מחלקת תחת"א אין דבר כזה, אמרה רינה, מה את רוצה בדיוק? אז איפה שוכב בעלי? שאל הקול, הוא עבר ניתוח טחורים.

נאמנות לאדם

שמי אבו שארב מתמוז, צעיר ערבי, כרוזי מרום הארץ, מעוניין להקים קבוצת חברים וחברות מכל העדות והדתות, בעלי אותן תכונות, הוא כתב. תכונות כמו נאמנות לאדם, מסירות, קסם אישי, מצפון, התחשבות בזולת, אהבת צדק. אני מודה עם אנשים במצוקה, עוזר ככל יכולתי, אהר את האגודה למען זכויות האדם. אגא צרו איתי קשר, וכך נוכל להגיע להבנה, נוכל לעשות יחד דברים חיוניים, נעזור אחד לשני ולאחרים, נכיר מקובל. הוא כתב"ד 566, קריית טלאכי.

כמו אלכסיס

גבר אמיתי לא מחפש צעירות, היא אמרה לי, הוא מחפש אשה בשלה, כמוני. היא גרושה טריה, שלושה ילדים, שים בסך-הכל, אם לשלושה, נאה, אלגנטית, מטופחת תמיד, 1.62 מטר, אבל נראית גבוהה יותר, תמיד על עקב בים, נראית ומרגישה צעירה מגילה, 54. נשאת במישרה גיהולית בכירה. לא מזמן אהר לה בחור צעיר, כבד, נותן כלי שום כחונות ותוכניות. את כליך יפה? והיא, כמו כולן, אהבה את זה, ואמרה לו: תגיד בקולרם, שכולם ישמעו, היא אהבת אנשים, טובת-בנית הרבה שימת-חיים, תמיד רואה את חצי הכוס המלאה, אשה של כח, כהגדרתה.

חשוב לה יושר. לא מחפשת הרפתקאות, לא אורח ללילה, יש לה בית גדול ומטופח, שאותו עיצבה בעצמה, רדע טיפס לבנים, אווירה מיוחדת, מדרגות המובילות לגג. אני כמו אלכסיס בנית שלי, היא אומרת, ואני שומעת חינך. שאל אותי על (02/88).

להוקיר אותך

עור לא מצאתי, לצערי, את מה שאני מחפש, הוא כותב. אני רוקן בן 28, נראה צעיר מגילי, 1.70 מטר, נאה מאוד, מינבה גוף בינוני, עוסק בתחום האלקטרוניקה, אך מתעניין יותר בשיט הרוחני. טיפוס סולידר, סימפטי, כן מאוד, רגיש, עם הרבה מקום בלב למתי איהם.

רוצה אותך צעירה, יפה, רציני חטור כה ואסתטי, רגישה, כנה, עם ראש פתוח, רומאנטית שאהבת לקבל, אך יודעת גם להעניק. רוצה לאהוב אותך בלי להיצמד, להוקיר אותך בלי לשת"ף, להתקרב אליך בלי לפלוש, להזמין אותך ללא רישות, לעזוב ארץ תך ללא רגשות אשם, לבקר אותך בלי להישם, לעזור לך בלי להעליב. הוא כתב, 31822, תליאביב. מנקש שתי צייני מיספד-טלפון. אם את לא רוצה לכתוב, שאלי אותי על (02/88).

כשאני בשטחים, אני פוחד פחד-מוות!

(המשך מעמוד 16)

אפשר להפריך בין האדם הפרטי לבין הצלם?

אתה חושב שאתה צלם אובייקטיבי?

יש צלם אובייקטיבי?

אני מצלם את מה שקורה בשטח. אי אפשר לצלם הכל. אי-אפשר ללכת לילד שזורק אבן ולנסות להבין מדוע הוא עושה את מה שהוא עושה, ואחר כך ללכת לחייל ולנסות להבין מדוע הוא מנסה למנוע מהילד לזרוק אבן, לכן הזכר הכי בסיוע הוא מה שקורה בשטח באותו הרגע ואת זה מצלמים.

אבל אין מהומה, אם אין הפגנות, אז לא מצלמים, כי זה לא סיפור.

במיקרה כזה אני לא מצלם. אבל אם יש כבידת-מיסור והעיר שוממת, אז אני מצלם.

ובשידורי-טלוויזיה רד-איים, בכל זאת, רק את רגעי השיא, לא את השקט.

זה מריום ויוואלי. בחדשות של חצי שעה צריך להכניס בממוצע 15 איורי עינים וכתבות, אז איך אפשר בשתי דקות לספר סיפור שלם? מנסים להצניג את הדברים באופן האובייקטיבי ביותר. אבל זה כלי ויוואלי, אין מה לעשות, וזה גם החדשות.

מה יקרה אם יסגרו את השטחים הכבושים לסיקור תיקשורתי?

זו השאלה הכי קשה ששאלת אותי עד עכשיו. אני לא אומר שאשמע להנחייה הזו ואני לא אומר שלא אשמע לה. הצנצ'ה יצטרך להשוב הרבה לפני שהוא יסגור שטח באופן שרירותי. יגיע היום מדי פעם.

אבל אם סוגרים שטח, זה לא אומר שיש להם מה להסתיר שם?

אנחנו יודעים בערך מה מתרחש בשטח כשהוא סגור, כי היינו בו לפני שנסגר. כיומיים הראשונים סגרו את איוור הכרון היו שם שיבעה הרוגים, מבלי שהיתה במקום אף מצלמה. לדעתי, אם לא היו סוגרים את האיוור לא היו הרוגים. וחובת ההוכחה בעניין הזה מוטלת על הצבא, או על שר הביטחון.

אתה חושב שאילו היית זר, לא ישראלי, היית מרגיש אחרת?

היה לי יותר קל לחיות עם הסיפור. במה? לא היית בעייה של הורדות.

אבל אמרת קודם שכל הסיפור של הנאמנות הבסולה הוא לתיקשור.

אבל, בכל זאת, האחים שלי הם אלה שיורים. הם בשר מבשרי, וזו המעורבות היחידה שיש לי בסיפור. המצב שהחילים נמצאים בו הוא בלתי אפשרי. ואם הייתי חלק מצוות זר, הפנים שלהם לא היו אומרים לי כלום.

היית גם באיראן?

באיראן, באפגניסטן, וזה כלל לא הווי לי. שם היית כתב זר, לא היית לי שום בעייה, והייתי שם במצבים קשים מאוד.

היית באיראן בשנת 1979, בזמן ההפיכה. היית שם חודש מטעם טי-בי-אס ובאפגניסטן היית קצת אחרי פלישת הרוסים ב-1980, גם שם היית חודש?

ואיך זה היה?

באיראן היה הרבה יותר מסוכן מאשר פה.

מאיזו בחינה?

לשני הצדדים היה נשק חם. אבל שם זה לקח שבועיים בסך-הכל. מהרגע שחומייני הגיע ועד שהוא עלה לשלי-טון, עברו בסך-הכל שבועיים.

האם ידעו שאתה ישראלי?

לא. גם באפגניסטן לא ידעו. כי איראן צילמו את המישלחת היש-אלית עובדת את טהראן. הייתי יוצא מהמלון ולא הייתי יודע אם אהוויר בערב. פה אני יודע מה עומד לקרות, אני יודע איפה אני חי. שם היו עוצרים אותנו במחסוסי-דרכים, מצמידים קנה לראש ומבקשים תעודות.

ואיפה עוד היית?

בתורכיה, באירופה. אתה אוהב את העבודה? זה ברם שלי.

וכשאתה בחופש?

כשהיינו בפעם האחרונה בארצות הברית, הייתי קם בבוקר ומייד פותח את הטלוויזיה בערוץ החדשות, הסי-אן-אן. כרי לראות מה קורה. לפני שנה היינו בחופש באילת ושם הייתי מקשיב ליומני הבוקר והערב כרדיו.

מה הצילום החשוב ביותר שלך?

הצילום של הגגות, שבו ראו איך חיילים יורים על מפגיני מהגגות. בעיקבות הצילום הזה היו שינויים של הוראות פתיחה באש בשטחים.

הצילום השני הוא הצילום של המתנחלים שיורים. אני חושב שה צילום הזה הכניס למודעות הציבור שיש מליציה יהודית חמושה ולא אחי-ראית.

וזה הועיל, זה שינה משהו?

במידה מסוימת היה פיקוח יותר הדוק ממה שהיה עד אז, היות שמתנחל שורה עריין צריך להסביר את עצמו, וזו אולי אחת התוצאות של הצילום ההוא. ושני הצילומים האלה היו לפני שש או שבע שנים, והחשיבות שלהם הייתה בתקופה ההיא.

מדוע לדעתך לא מראים בטלוויזיה הישראלית את מה שמראים בחו"ל?

הטלוויזיה הישראלית סובלת מחור-סר אמצעים וחוסר אמכיציה.

האם יש שם גם צנזורה פנימית?

הם מנסים להיות פטריוטים יותר מדי, ואני אומר את זה בצניעות. הם חושבים שאין זה מתפקידם להראות את מה שמתרחש באמת.

אבל יש אירועים שאתם מצלמים בחדר?

מעט. השבוע לא ראיתי אף צוות של הטלוויזיה הישראלית. מלבד את-מול ברמאללה. הם עמדו וצילמו צמיג כוער, כעוד שבא-אמקרי היו מהומות ובמקום אחר הייתה הלוייה שכמוה לא ראיתי כבר הרבה זמן. אני חושב שהם מנסים ומשתדלים, אבל כדי לסקר את כל מה שקורה, צריך היום פריסה של שיש-שיבעה צוותים ואת זה אין להם.

אבל הם בכל זאת שולחים כמה צוותים בכל יום, אז מה ההבדל?

לנו יש אמצעים טובים יותר. ואנחנו לא עושים צנזורה עצמאית מופקעת שאיננה במקום. הם לא אנשי-חדשות טובים. יש שם אנשי-מיקצוע מצויינים, אבל זהו גוף כליך כבד, מסורבל, ממלכתי ופטריוטי, במראכות כמולות, שהם לא מסוגלים היום לתעד את הסיפור החשוב ביותר.

ביחס להתבטאות דובר צה"ל ביועדת-החינוך של הבני-סות, אתה חושב שמנסים לשי-סוך את דמכם?

אני מפחד שגם יצליחו. לדעתי זה רק עניין של זמן עד שצולם או מקליט יקבלו כדור.

אבל הדברים התחילו עוד במילחמת-הלבנון.

נכון, אבל אז, בסופו של דבר, צה"ל יצא משם גם בלחץ התיקשורת.

זאת אומרת שהתיקשורת היא גורם רבי-משמעות?

בוודאי.

זאת אומרת שכל המי-בקרים נגרמם צורקים?

אבל הם אלה שמקבלים את ההחלטות. התיקשורת לא מחליטה כלום. בסופו של דבר את ההחלטות מקבלים הפוליטיקאים, לא הצלמים ולא העיי-טונאים.

אתה חושב שצורך מי שאומר שהתיקשורת שמא-לנית?

אני חושב שהתיקשורת, אם אני צריך להדביק לה תוויה, היא בהחלט לא מינית. אבל שוב, התיקשורת לא מחליטה החלטות, ואני חושב שב-ממשלה ובכנסת מייחסים יותר מדי חשיבות לתיקשורת. צילום שלי עוד לא הרג אף אחד, מה שאי אפשר לומר לגבי ההחלטות של שר-הביטחון או של המרמטכ"ל. אנחנו בסך-הכל צלמים ומקליטים.

חמוררים

חושף הדולארים

נחוג ♦ בירושלים, יום-הולדתו ה-50 של דן מרגלית, עיתונאי (הארץ) וממחה תוכנית-טלוויזיה (ערב-חדש). מרגלית, ילד תליאביב ואב לשלוש בנות, החל את דרכו העיתונאית בהעדר לם הזה, חיבר כמה ספרים (בין היתר: צנחנים בבלא הסורי), אך נתפרסם במיוחד כאשר חשף, לפני 12 שנים, במחיתו כתב הארץ ביושנגטון, את חשבון הדולארים של לאה רבין, גילוי שהביא לכך שיצחק רבין הישעה אז את עצמו, ומנית, מראשות הממשלה.

חובש קסקט-העור

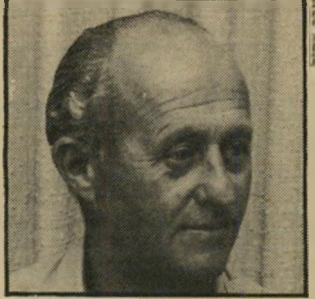
נחוג ♦ בלוס-אנג'לס, בעת הופיע תו שם, יום-הולדתו ה-50 של רודולף נוראייב, רוקד-הבאלט הרוסי שעבר למערב לפני 27 שנים. נוראייב, רוקן ניצחי, המחורר עריין על-ידי רבות מנשות חוגי-הסילון וססמלו המיסחרי הוא כובע-הקסקט העשוי מעור, שאותו הוא חובש כמעט דרך קבע, הופיע אורחות אוסטרית, אם כי את רוב ימיו הוא מבלה בפאריס, שבה הוא מחזיק באחת משלוש דירותיו (השתיים האחד רות; הווילת-פאר ריביירה הצרפתית ודירת-יוקרה בווינה, בירת אוסטריה).

בכור האחים

נפטור ♦ בקאהיר, מטרטן הכנה, בגיל 65, מוסטפה ערפאת, יוד מועדון המכונות הפלסטיני וככור ששת אחיו של יאסר ערפאת, יוד אש-ף. ערפאת, בנו של סוחר ירושלמי, חי בקאהיר זה 40 שנה, כמה אחר מאחיו האחרים, פאתי ערפאת, יוד הסוחר האדום הפלסטיני.

אלוף הכותנה

נפטור ♦ בנאות-מרדכי שבגליל העליון, מהתקילב, בגיל 65, אלוף דן לנר, מוטיקי חילה-הריון, מפכד

אלוף לנר (1973) פלמחניק אצל הפרטיונים

גדוד פלמ"ח במלחמת-העצמאות ומפ"ד אגדה בקרבות-הבלימה של מילח"ת יום-הכיפורים, מול הסורים, ברמת-הגולן. לנר, ילד אוסטריה, שהפעיל את המחלקה ב-17, היה איש המחלקה הורמנית (פלמחניקים יוצאי גרמניה ואוסטריה שהתחוו לגרמנים), שהוצנח על-ידי הצבא הבריטי מאחורי קווי הגרמנים באירופה של מלחמת-העולם השנייה ולחם בהם במיסגרת יחידות הפרטיונים של טיטו ביוגוסלביה. אחרי שחרורו מצה"ל עסק לנר, אב לשלושה בנים, בגיבוש ניצי מילגת העבודה (חונ עין-זרוד) ובגידול הכותנה בקיבוץ.

סהפך ההברות

נפטור ♦ בירושלים, בגיל 73, יהושע טנץ, משרד (טיפוס ווקי-פיס), עיתונאי (הארץ) ומתרגם. טנץ, שנולד בעיר-הפורגומים הרוסית קישי-נב (על השחיטה), כיהוועי בוד-שסקי, יצר את שמו העברי מהיפוך ההברות המרכיבות את עיסוקו (פי-טון). טנץ, ששכל שניים משלושת ילדיו (בו שנפל במלחמת-ההתשה ובת שנפ"ט) בנה בעוירוה, היה בצעירותו מועל פרדסים בשרון, מורה ובשנות ה-40 עורך עיתון-הילדים הצבעוני העברי הראשון; מיקי טמון.

מכונת עתיקה

היא עצמה. נשואה באושר" כרבי ריה, אבל דואגת לחברתה הטובה, וככה היא כותבת. היא בת 42, נראית נזרד, רחוקה, אקדמאית, איכפניתיקת, נסיה לצד השמאל של המפה, רינה קטנה בירושלים, מכונת עתיקה. הקשר דרך תמי, ת"ד 8048, ירושלים 91080.

פרטור לריצה

היא בת 32, רווקה, אומרים לה שהיא נראית טוב, חתיכה, חשובה, נאה, 1.65 מטר. עוברת בפירסום. לפני כן בת-יירות. הרפתקנית, טיילה המן כן-לם. גרה במשך שנה בקוסט הצפוני, בנורווגיה.

מחפשת טנים, אוהבת לשחות וגם אוהבת הרוץ ריצת-רוק, כתנאי שיש לה פרטני, כי משעמם לרוץ לבד. לפי עמים כותבת שירים. מתעניינת במיס"טיקה. לא פנית מעולם למדור כזה, היא אמרה לי בטלפון. הייתי גנר. חשבתי שמי שכותב למדורים כאלה הוא בטח דפוק. אבל בתקופה האחרונה אני יותר מדי עם עצמי, עם הטלוויזיה, היוויווא, העיתונים, זה לא טוב. אמרתי לעצמי שזה לא יוכל להימשך ככה. אתן לך את מיספר-הטלפון שלה, אם תשאל אותי על (02/88), ותשכנע אותי שאתה נחמד, מעניין, לא שיגרת, וכבר ערכת את ה-30.

רזתי בטלפון, כפי שאתם בטח כבר יודעים, כתמיד ב-221017

לבר במסיבה

תשמעו בנות, יש לי כשבילכן משורר אמיתי. וככה הוא הקריא לי בטלפון, בקצב הכתבה, כשאני מוציאה מדי פעם שולות של הנאה והתפעלות. לא ידעתי תי שול את מחבתה, עפרת לברך כמי סיבה בפניה. ציפית כמו תמיד שהיום סוף-סוף אגיש, אחייך, אומר שלום, ותי עני בפתיחות ובסבלנות שגם את אוהב בנת מסיקה. פרטים ואמנות, וחייה עלי פי תורת הצמחנות, ומנגנת שופן ב"פסנתר, ועל הוסיף הקפון יודעת לספר. שונאת חושך וקור, מחכה לאהבה האורבת והמודר, ותחפש בעיני את האור, אך אני מרגיל במרכז, רוקד, צר חק, כל הזמן חן בוחן עצגים, אך לא נאחו. אתה מהחבר'ה ובעצם לבר. או הפעם, לראשונה בלי רצע ואפישות, וזהי ההזדמנות לעשות היכרות.

יפה, נכוח הוא בן 37, גרוש פלוסי-שניים, 1.70 מטר. שאלי אותי על (02/88).

נשית, מושכת

היא נאה מאוד, מטופחת מאוד, פסים בלונגים בשיער, עיניים כחולות, נשית, מושכת, דקת-גן, 1.60 מטר, בת 38, אבל נראית ומרגישה צעירה בהר"כה. אני שלמה עם עצמי, אני אוהבת את עצמי, היא אמרה לי. מסתובבים אחריי את הראש כרחוב. יש לי שלושה בנים גדולים, מקסימים, ואני נראית כמו אחותם.

היא חיפה בנספר, גידושיין בתוכנית. לא מעוניינת להתחתן שנית. הרי מתי תזנים בשביל לרדים, היא אומרת, וילדים כבר יש לה. היא רוצה חבר, פיי גוק, אהבה, מה שכל אשה רוצה. מעדיפה אתן כן 40 עד 45, כבר בשל, חזק, תומך, בעל רוח צעירה, לא "כבד", לא נמוך, לא כרס, לא קרחת. שאל אותי על מיספר (02/88).